

Skandinaviens Stjerne

Organ for de Sidste-Dages Hellige.

Sandhed, Kundskab, Dyd og Tro forenet.

Nummer 24	15. December 1915	64. Aargang

„Mormonismens" filosofiske Grundlag.

(Fortsat.)

„Mormonismens" Filosofi fremsætter som en Læresætning, at den saaledes af Alle opnaaelige Frelse gjennem Tro og Gjerninger ikke betyder, at Enhver vil opnaa den samme Grad af fremtidig Lykke og Herlighed, lige saa lidt som Sjælens Fordømmelse betyder den samme Tilstand af Skuffelse, Anger og Pine for Alle, som paadrage sig denne frygtelige, men tillige naturlige Straf. Vi forkaste det ubibelske Dogme, at der for de opstandne Sjæle kun er to Opholdssteder i Evigheden, Himlen og Helvede, og at Enhver vil blive beskikket enten til den ene eller den anden af disse, alt eftersom hans Gjerninger ere gode eller onde, uden Hensyn til, hvad der manglede i, at Vægtskaalen vilde balancere enten til den ene eller anden Side. „I min Faders Hus er der mange Boliger", sagde Jesus til sine Apostler, og „dersom det ikke var saa, havde jeg sagt Eder det; thi jeg gaar bort for at berede Eder Sted". (Joh. 14 : 2.)

Det Liv, som vi blive delagtige i herefter, vil i strengeste Forstand være Resultatet af det Liv, vi leve i denne Verden, og ligesom Menneskene her udvise en uendelig Mængde Forskjelligheder, og Grader i deres Trofasthed mod Sandheden eller Hengivelse til Synd, saaledes vil der i Livet paa den anden Side Graven gjøre sig de samme Forskjelligheder gjældende. Ophøjelse er Frelsens højeste Trin, og enhver Sjæl vil komme til et Sted og i en Tilstand, som passer for den. „Mormonismen" lærer, paa Grundlag af direkte Aabenbaring fra Gud, at der er forskjellige Grader af Herligheder beredt for Menneskenes Sjæle, a der er det celestiale, terrestriale og telestiale Herlighedsrige, og at der

indenfor hver især af disse Riger er utallige Grader eller Klasser. Disse forskjellige Herligheder — den celestiale, terrestriale og telestiale — kunne sammenlignes med Solen, Maanen og Stjernerne i deres Skjønhed og Glands. Disse Livsforhold i den næste Verden bleve aabenbarede for en af de gamle Apostler: „Og der er himmelske Legemer og jordiske Legemer; men een er de Himmelskes Herlighed, en anden de Jordiskes. Een er Solens Glands og en anden Maanens Glands og en anden Stjernernes Glands; thi den ene Stje e er forskjellig fra den anden i Glands. Saaledes er det ogsaa med de Dødes Opstandelse." (1. Kor. 15, 40—42.) Saaledes er det indrettet i Guds Husholdning, at der kke er Grændse for Udviklingen. Som en nødvendig Følge deraf kan Mennesket gjennem Lydighed og Stræben gaa frem og faa Kjendskab til stedse højere Love og lære at adlyde dem i de kommende Evigheder, indtil han naar Guddommelighedens Maal. „Mormonismen" er saa frimodig at erklære, at det er muligt for Menneskesjælen at naa dette Maal. Og hvorfor ikke? Er en saadan Mulighed ufornuftig? Vilde det Modsatte ikke være i Modstrid med, hvad vi kalde Naturens Lov? Menneskene ere i Slægt med Gud. De ere Hans Sønner og Døtre i Aandeverdenen, og ifølge den uomstødelige Lov, at alle levende Væsener formere sig efter sit Slags, maa Guds Børn kunne blive deres Forældre lig. Menneskesjælen er en Gud i sin Vorden, ligesom den krybende Kaalorm eller den tilsyneladende livløse Puppe indeslutter alle de nødvendige Betingelser for den smukke Sommerfulgs Tilværelse. Vi paastaa, at der er noget mere end blot velklingende Ord i denne Mesterens Udtalelse: „Værer da I fuldkomne, ligesom Eders himmelske Fader er fuldkommen." (Matt. 5 : 48.)

Menneskets evige Fremadskriden antyder paa ingen Maade en Tilstand af eventuel Ensartethed paa selv det højeste Trin. Ikke heller, at den fremadskridende Sjæl en Gang maa indhente dem, som vare langt forud. Udviklingen er ikke en Egenskab, der tilhører de lavere staaende Fornuftvæsener alene. Tværtimod er Udviklingsmuligheden langt større i de højere Sphærer. En saadan Opfattelse leder til den uundgaaelige Slutning, at Gud selv, Elohim, den evige Fader selv, er et fremadskridende Væsen, evigt avancerende fra Fuldkommenhed til Fuldkommenhed og i Besiddelse af den særegne Egenskab, som Alle, der opnaa celestial Herlighed, ville blive begavede med, nemlig Kraften til evigt at skabe nyt Liv i Universet.

6. Som en vigtig Del af dens filosofiske Grundlag indbefatter „Mormonismen" Læren om Jesu Kristi Fødsel, Virksomhed og Død her paa Jorden, saaledes som Skriften fremstiller denne, og Troen paa alle Begivenheder forbundne med Frelserens jordiske Tilværelse og Mission er en Opfyldelse af Profetierne. Tidspunktet for Hans Komme er bleven gjort til en Skillelinie i Tidsaldrenes Historie; det var i Ordets virkelige Forstand „Tidernes Midte". I Begyndelsen af sin Virksomhed paa Jorden erklærede Han, og senere gjentog Han det ofte, at Han kom, i Overensstemmelse med en forud lagt Plan og Hensigt, og kom ikke for at gjøre sin egen, men sin Faders Villie, som havde sendt Ham.

Fra Mose Dage og ned til Kristi Komme levede Israeliterne, som udgjorde den eneste Nation, der bekjendte sig at tro paa den sande og levende Gud — „Jehovah" — under den mosaiske Lov. For Israel var Loven og Profetierne Livets Ord, hvormeget end Folket afveg fra dem gjennem traditionelle Forandringer og Mistydninger. Kristus kom ikke for at tilintetgjøre Loven, thi den blev givet af Ham — midt i Sinaj Bjergs Ild og Torden — men for at opfylde og fuldstændiggjøre Loven gjennem Evangeliet. Foruden Jesu Kristi store og altomfattende Forsoningsværk forkyndte Han ogsaa Evangeliets Principper og lærte Menneskene med Tydelighed de Love og Ordinancer at kjende, der ere nødvendige til Frelse. Moseloven var bleven given som en Forberedelse for Evangeliet.

Han udvalgte Mænd til at forkynde Evangeliet og forrette dets Ordinancer. Han kaldte 12 Mænd, som bleve ordinerede og beskikkede til Apostler. Han meddelte dem Magt og Myndighed, ikke alene til at prædike og lære, at helbrede de Syge og uddrive Djævle, men ogsaa til at opbygge Kirken som en guddommelig oprettet Institution. Disse Mænd vare forvissede om, at de endog efter Herrens Himmelfart vilde vedblive at være i Forbindelse med Kristus og Faderen gjennem den Helligaand, og at Jesu Kristi Kirke vilde blive opført paa Grundlag af denne aandelige Forbindelse med Guddommen, eller, med andre Ord, ved direkte Aabenbaring fra Gud til Mennesket. At Apostlerne tilfulde forstode Betydningen af deres Myndighed og det Ansvar, der hvilede paa dem formedelst deres Beskikkelse til det hellige Præstedømme, er tilkjendegivet gjennem deres Handlemaade efter Himmelfarten, idet de strax efter mødtes for at udfylde den tomme Plads, som opstod ved, at Judas Iskariotes forraadte Frelseren og begik Selvmord.

Da den Helligaand blev givet til de Tolv paa Pinsefestens Dag, bleve det hellige Præstedømmes Gaver, Kræfter og Velsignelser tilkjendegivne gjennem disse Mænd som aldrig tilforn; og dette Bevis paa deres guddommelige Kaldelse og den dem tildelte Kraft og Myndighed vedblev gjennem hele deres Liv — Apostlerne bragte Jesu Kristi Evangelium til alle de den Gang kjendte Lande og oprettede kirkelige Organisationer eller Grene af Kirken, hvor som helst det var muligt. Over hver af disse Grene blev der indsat de nødvendige Embedsmænd til at præsidere, saasom Højpræster, Ældster, Biskopper, Lærere og Diakoner, medens ogsaa Pastorer og Evangelister bleve indsatte. Saa ivrige og nidkjære vare Apostlerne i deres Gjerning, at Evangeliet om Frelsen ved Kristus snart var kjendt af baade Jøde og Hedning. Paulus erklærede omtrent 30 Aar efter Himmelfarten, at Evangeliet var „prædiket i al Skabningen under Himmelen" (Kol. 1 : 23), hvilken Paastand vi med al Rimelighed kunne udtyde saaledes, at Evangeliets Budskab var bleven forkyndt saa meget, at Alle, som ønskede det, kunde blive bekjendt med det.

Hensigten med at oprette de forskjellige Embeder og Grader i Kirken og i disse indsætte Mænd, ordinerede til de respektive Stillinger i Præstedømmet, er bleven tydelig fremsat saaledes: „Til de Helliges

fuldkomne Beredelse til en Tjenestegjerning, til Kristi Legemes Opbyggelse." (Ef. 4 : 12.) Til Forvaltningen af Kirkens Affærer vare disse forskjellige Embedsmænd saa nødvendige, at de bleve sammenlignede med de forskjellige Organer paa et fuldkomment menneskeligt Legeme (se 1. Kor. 12), alle nødvendige for, at Legemet kan være fuldkomment, og det ene Organ kan ikke sige til det andet: „Jeg har Dig ikke behov."

Den apostoliske Myndighed vedblev i den oprindelige Kirke omtrent 60 Aar efter Kristi Korsfæstelse eller omtrent til Slutningen af det første Aarhundrede af vor Tidsregning. I nogen Tid derefter existerede Kirken som et forenet Samfund, ledet af Mænd, der vare i Besiddelse af det hellige Præstedømmes Myndighed, uagtet Apostasiens Aand allerede i nogle af Apostlernes Levetid begyndte at gjøre sig gjældende i Kirken. Ja, Evangeliets Sæd var knapt bleven saaet, før Mørkets Fyrste havde begyndt at saa Klinte i Marken, og saa tæt sammen voxede Klinten og Hveden, at ethvert Forsøg paa med Magt at rykke Klinten op vilde have bragt Hveden i Fare. Tegnene paa det aandelige Tilbagefald bleve med Sorg iagttagne af Apostlerne, som i disse Afvigelser saa en Opfyldelse af tidligere Profetier og tilføiede deres egne inspirerede Vidnesbyrd om det store, nærforestaaende Frafald.

Frafaldet udvikledes hurtigt som Følge af de ødelæggende Kræfters Sammenslutning baade i og udenfor Kirken.

De frygtelige Forfølgelser, som de første Kristne bleve udsatte for, især fra Keiser Neros Regjeringstid til Diokletians, bragte et stort Antal af Kristne til at fornægte deres Tro og forkaste Kristendommen, hvilket foraarsagede et stort Frafald i Kirken. Men langt mere ødelæggende vare de Forandringer, der fandt Sted i selve Kirken, og som gave sig tilkjende paa følgende Maade:

1. Forvanskningen af Jesu Kristi Evangeliums ligefremme Principper ved at blande dem med de gængse saakaldte filosofiske Systemer.

2. Ubemyndigede Tilføielser til Kirkens Ceremonier og Indførelsen af gjennemgribende Forandringer i vigtige Ordinancer.

3. Ubemyndigede Forandringer i Kirkens Organisation og Ledelse.

I Begyndelsen af det fjerde Aarhundrede lagde Konstantin Statsanerkjendelsens Kappe om Kirkens Skuldre og tilsagde den det romerske Riges Beskyttelse. Konstantin var ikke selv døbt og saaledes ikke Medlem af Kirken, men desuagtet proklamerede han sig selv som Kristi Kirkes Overhoved og uddelte det hellige Præstedømmes Embeder og Titler til hvem han syntes. Kirkelig Ære og Anseelse blev mere eftertragtet end de militære Rangforordninger eller Embeder i Staten. En Biskop nød større Anseelse end en General og en Erkebiskop mere end en Prinds. Kirken begyndte snart at gjøre Fordring paa timelig Magt, og i Aarhundredernes Løb blev den set op til som alle jordiske Regjeringers øverste Herre. Er der nogen Mulighed for, at en Organisation, der udøver en saadan Magt, kan være Kristi Kirke, Hans Kirke, som sagde: „Mit Rige er ikke af denne Verden"?

Oprør var uundgaaeligt, og i Begyndelsen af det 16. Aarhundrede begyndte Reformationen. Et betydningsfuldt Resultat af denne begiven-

hedsrige Bevægelse var Oprettelsen af den engelske Kirke som en direkte Følge af Uoverensstemmelsen mellem Henrik VIII og Paven. Gjennem en Rigsdagsbeslutning blev Kongen erklæret for at være Kirkens Overhoved indenfor sit Rige. Som en Organisation var Kirken, hvadenten den var pavelig eller protestantisk, bleven en menneskelig Institution. Den havde Navnet, men ikke Præstedømmets Myndighed eller Embeder. Biskopper, Præster og Diakoner — som de kaldtes — bleve indsatte og afsatte efter Kongernes Villie. Det almindelige Frafalds sørgelige Kjendsgjerning og den guddommelige Myndigheds Fraværelse fra Jorden blev forstaaet og aabenlyst indrømmet af mange ærlige og samvittighedsfulde Theologer. Den engelske Kirke, i dens „Homilie om Afguderiets Farer", bekræfter officielt den sørgelige Tingenes Tilstand i følgende Ord: „Læg og Gejstlig, Lærd og Ulærd, alle Aldre, Sekter og Samfund har i otte Hundrede Aar eller mere været nedsunkne i et modbydeligt Afguderi, det mest afskyelige i Guds Øjne, og fordømmelige for Menneskene". Denne Bog skriver sig fra omtrent Midten af det 16. Aarhundrede, og i denne erklæres det, at den saakaldte Kirke eller i Virkeligheden hele den religiøse Verden har været absolut frafalden gjennem otte Aarhundreder eller mere forud for Oprettelsen af den engelske Kirke.

Frafaldet var bleven forudsagt under Inspiration; at det har fundet Sted, er bevidnet gjennem Historien.

8. Begyndende med Reformationstiden, ere Sekter og Kirker tiltagne med rivende Hurtighed. Fra alle Sider hørtes Raabet: „Se her er Kristus", eller „Se, der". Kirker opkaldtes efter de Omstændigheder, under hvilke de bleve til — som den engelske Kirke; andre efter deres berømte Grundlæggere eller Stiftere — som Lutheranere, Calvinister, Wesleyanere; atter andre ere benævnede efter doktrinære Ejendommeligheder eller Administrationsplaner — som Methodister, Presbyterianere, Baptister, Kongregationalister; men lige indtil den 6. April 1830, da Kristi Kirke organiseredes, var der ingen Kirke paa Jorden, der i sit Navn tilkjendegav sig som Jesu Kristi Kirke. Den eneste Kirke af dem, som den Gang existerede, der prøvede paa at gjøre gjældende, at den var i Besiddelse af Myndighed, var den katholske Kirke, som igjennem Aarhundreder havde været frafalden og fuldstændig berøvet al guddommelig Myndighed og Anerkjendelse. Dersom denne saakaldte Moder-Kirke er uden et virkeligt Præstedømme og blottet for aandelig Kraft, hvorledes kan saa hendes Døtre fra hende modtage Retten til at handle i Guds Navn? Hvem tør vel vove at paastaa, at Mennesker kunne oprette et Præstedømme, som Gud vil være nødsaget til at anerkjende og antage? Lad være, at Mennesker iblandt sig selv indbyrdes oprette Selskaber, Foreninger, Samfund og endog „Kirker", hvis de beslutte at benævne deres religiøse Sammenslutning saaledes; lad være, at de foreskrive Regler, affatte Love og fastsætte Fremgangsmaaden for Samfundets Virksomhed, Orden og Ledelse, og at alle saadanne Love, Regler og Beslutninger ere bindende for dem, der blive Medlemmer — hvorfra kunne saadanne menneskelige Institutioner modtage det hellige Præstedøm-

mes Autoritet, uden hvilken der ikke kan være nogen Kristi Kirke? Men Verden skulde ikke vedblivende være berøvet Jesu Kristi Kirke, eller det hellige Præstedømmes Myndighed. Ligesom det var bleven forudsagt, at Messias skulde fødes, og at et stort Frafald fra den Kirke, som han grundlagde, skulde finde Sted, saaledes blev ogsaa Evangeliets Gjengivelse forudsagt som en karakteristisk Begivenhed i de sidste Dage, i Tidernes Fyldes Evangelie-Husholdning. Johannes, Apostel og Aabenbarer, saa i et Syn den forudbeskikkede Aabning af Himlens Vinduer i de sidste Dage: „Og jeg saa en anden Engel flyve midt oppe under Himmelen, som havde et evigt Evangelium at forkynde for dem, der bo paa Jorden, og for alle Folkeslag og Stammer og Tungemaal og Folk, og han sagde med høj Røst: „Frygter Gud og giver ham Ære, thi hans Doms Time er kommen, og tilbeder ham, som har gjort Himmelen og Jorden og Havet og Vandenes Kilder.“ (Aab. 14 : 6, 7.) (Fortsættes Side 376.)

Onsdag den 15. December 1915.

Glædelig Jul!

Snart vil denne hjertelige og meningsfulde Hilsen atter lyde fra Mund til Mund mellem Forældre og Børn, mellem Slægt og Venner, mellem Fattige saavel som mellem Rige; thi den dybe Mening af denne Hilsen er ensbetydende for Alle, da der hos Gud ingen Personsanseelse findes. Vi vove endog at sige, at hvis selve Skabningen kunde tilkjendegive sin Fryd, vilde man sikkert høre dens Lovprisning og Glæde over Jesusbarnets Fødsel og Aukomst til Jordens lave Zone; thi, som Profeten Esaias opmuntrende siger:

„Kom disse Ting ihu, Jakob og Israel! Thi Du er min Tjener: jeg har dannet Dig; Du er min Tjener, Israel! Du skal ikke glemmes af mig. Jeg har udslettet dine Overtrædelser som en Taage, og dine Synder som en Sky; vend om til mig, thi jeg har gjenløst Dig. Synger med Fryd, I Himle! Thi Herren har gjort det. Raaber med Glæde, I Jordens Dybder! I Bjerge, raaber med Fryd, Skov og hvert Træ derudi! Thi Herren har gjenløst Jakob og beviser sig herlig i Israel.“ (Es. 44, 21—23.)

Den hele Menneskeslægt var i en fortabt og falden Tilstand og vilde altid forblive saaledes, medmindre Menneskene vilde forlade sig paa denne Forløser, paa Ham, som forud var bestemt, „før Verdens Grundvold blev lagt“, til at være det store Offerlam; Ham, til hvem vi satte vort Haab om „Forløsning formedelst hans udgydte Blod“; Ham, ved hvem vi modtoge Syndernes Forladelse „efter hans Naades Rigdom, hvilken han overflødigen tildelte os i al Visdom“. Og Engelen sagde til dem:

„Frygter ikke; thi se, jeg forkynder Eder en stor Glæde, som skal vederfares alt Folket.“

Hvilket saligt Ord: alt Folket, alle Menneskenes Børn paa den ganske Jord, indbefattende de mange Millioner hinsides Sløret i Aandernes Verden. Alle skulde blive velsignede formedelst Kristi forsonende Blods Kraft. Profeterne havde fra de første Tider af forkyndt Forløserens Komme. Profeten Nefi skriver:

„Og Messias kommer i Tidens Fylde, at han maa igjenløse Menneskenes Børn fra Syndefaldet." (2. Nefi 2, 26.)

Med denne Forvisning om, at en Frelser skulde fødes, blev det tilladt flere af Guds udkaarede Sønner at skue Messias første Komme, og Profeten Jakob har herom udtalt sig i følgende Sprog:

„Thi i denne Hensigt have vi skrevet disse Ting, paa det at de maa vide, at vi havde Kundskab om Kristus, og at vi havde Haab om hans Herlighed mange hundrede Aar før hans Komme; og ikke alene vi, men ogsaa alle de hellige Profeter, som vare før os, havde Haab om hans Herlighed. Se, de troede paa Kristus og tilbade Faderen i hans Navn." (Jakobs Bog, 4, 4—5, M. B.)

Paa Grund af det Fald, som skete ved Adam, kom hele Menneskeslægten uden nogen Skyld fra dens Side under Fordømmelse og blev bortvist fra Faderens Aasyn, og vilde for stedse forblevet i denne Stilling, hvis ikke Kristus havde forløst Menneskene fra dette Fald; men

„Formedelst Menneskenes Forløsning, som kom ved Jesus Kristus, bringes de tilbage for Herrens Ansigt. Ja, dette er det, hvorved alle Mennesker blive forløste, fordi Kristi Død tilvejebringer Opstandelsen, hvilken tilvejebringer en Forløsning fra en evig Søvn, fra hvilken Søvn alle Mennesker skulle opvækkes ved Guds Kraft, naar Basunen skal lyde; og de skulle komme frem, baade Smaa og Store, og Alle skulle staa for hans Domstol, friede og forløste fra denne evige Døds Baand, hvilken Død er den timelige Død." (Morm. 9, 13.)

Her ender Frelsen uden Betingelser, Frelse fra Følgerne af Adams Fald, som hans Efterkommere ikke ere holdte ansvarlige for; men med Hensyn til vore personlige Overtrædelser, naar vi komme til Skjelsaar og Alder, kunne vi ikke blive frelste fra Følgerne af disse, med mindre vi adlyde Evangeliets aabenbarede Befalinger, thi:

„Salige ere de, som gjøre hans Befalinger, paa det de maa faa Adgang til Livets Træ og indgaa gjennem Statens Porte. Men udenfor ere Hundene og Troldkarlene og Skjørlevnerne og Manddraberne og Afgudsdyrkerne og hver, som elsker og øver Løgn." (Aab. 20, 15.)

Spørgsmaalet vil da blive om, hvem der har modtaget Guds Naades Saliggjørelsesplan, som er Kristi Evangelium, hvilket Ord betyder „gode Nyheder, glade Tidender, eller glædelige Efterretninger", og som indbefatter den Plan, der blev lagt til Menneskets Gjenløsning ved Kristi Forsoning, omfattende Tro, Omvendelse, Daab ved Begravelse i Vand til Syndernes Forladelse og Haandspaalæggelse for den Helligaands Gave, og som kræver, at vi leve et nyt og helligt Levnet, i Tro paa Kristi Naade og Barmhjertighed. Alle Hellige i disse Lande, som have modtaget disse gode Nyheder, vist Lydighed til Evangeliets frelsende Principper og vandret som Lysets Børn, have derfor stor

Aarsag til fra Hjertets Dyb at ønske hinanden: „Glædelig Jul"; thi I have modtaget det Tegn, Daaben, som Profeten Joseph Smith siger, vor himmelske Fader har bestemt, at ethvert Menneske maa vise Lydighed til for at kunne indgaa i Guds celestiale Rige.

Vi leve nu i den „ellevte Time", saaledes har Herren sagt ved sin udkaarede Profet i disse de sidste Dage, og det er den „sidste Gang", Han kalder Tjenere til sin Vingaard. Bruden, „Jesu Kristi Kirke af Sidste-Dages Hellige", vaager efter Brudgommens Komme, da de, som have modtaget Evangeliet, ville indgaa til den Herlighed, som er beredt dem, medens de Gjenstridige, tilligemed de sovende Jomfruer, ville finde Døren lukket til den bestemte Tid.

Uagtet mange Nationer fremdeles besudle sig med deres Medmenskers Blod, som foraarsager, at Enkers og Faderløses Jammer og Klageraab stige til det Høje, og uagtet Dødsengelen har heftet Sørgeflor paa Tusinders Hjem, hvilket stemmer vore Hjerter til Sorg og dyb Sympathi med de Lidende, saa føle vi dog, at Kirkens Medlemmer og Befolkningen i disse nordlige Lande, som ere holdte udenfor Krigen, have stor Grund til at være Herren taknemlig, fordi der hersker Fred indenfor vore Landemærker; og med Øjet fæstet paa Guds Værks sikre Fremgang paa Jorden, og med en fuld Forvisning i vore Hjerter om dets endelige Sejr, ønske vi alle „Stjernens" Læsere en glædelig og velsignet Jul.

Hans J. Christiansen.

„Mormonismens" filosofiske Grundlag.

(Sluttet.)

„Jesu Kristi Kirke af Sidste-Dages Hellige" er grundlagt i Overensstemmelse med en bogstavelig Opfyldelse af denne Profeti — thi det var en Profeti, selv om det er nedskrevet som en Beretning om, hvad Johannes saa i sit Syn — en Begivenhed, som den Gang laa ude i Fremtiden, men som nu har fundet Sted.

„Mormonismen" som et Religionssystem vilde være ufuldstændig, selvmodsigende, og følgelig uden filosofisk Grundlag, dersom den ikke alvorligt og bestemt erklærede, at Evangeliet atter var gjengivet til Jorden, og at Jesu Kristi Kirke igjen var oprettet blandt Menneskene. Det er Kirkens Budskab til Verden i Dag, at der til Joseph Smith, i Aaret 1820, blev givet en Aabenbaring, hvis Lige det aldrig før har været forundt noget Menneske at modtage. Han var blot en Dreng den Gang og boede sammen med sine Forældre i Staten New York. Tvivlraadig, og bekymret i Sindet over den „Ordkrig og Meningsstrid", hvormed de mange Sekter kjæmpede mod hinanden, kom han til den Slutning, at de ikke alle kunde have Sandheden, hvorfor han fulgte Apostelen Jakobs Raad: „Men dersom nogen af Eder fattes Visdom, han bede derom til Gud, som giver alle gjerne og uden Bebrejdelse, saa skal den gives ham." (Jak. 1 : 5.)

Som Svar paa Joseph Smiths oprigtige Bøn om at faa at vide, hvilken af de forskjellige Sekter, der var Jesu Kristi Kirke, viste den evige Fader og hans Søn Jesus Kristus sig for ham i synlig Form som to særskilte, herlige Væsener; og den ene sagde, pegende paa den anden: „Denne er min elskelige Søn. Hør ham!" Guds Søn, Jesus Kristus, formanede den unge Joseph til ikke at slutte sig til nogen af Datidens Sekter eller Kirkesamfund, thi de vare alle forkerte, og deres Trosbekjendelser vare en Vederstyggelighed i hans Øjne, idet de drage nær til ham med deres Læber, men deres Hjerter ere langt fra ham, og fordi de forkynde saadanne Lærdomme, som ere Menneskers Bud, og have Gudfrygtigheds Skin, men fornægte dens Kraft. Saaledes blev den lange Stilhed mellem Himlen og Jorden, som Frafaldet havde foraarsaget, afbrudt af Røsten fra evige Personligheder, Gud og Kristus selv. I 1820 var der paa denne Jord et Menneske, som uden Spor af Tvivl eller Famlen vidste, at den „orthodoxe" Opfattelse af Guddommen som en ulegemlig Essens uden bestemt Form eller Bestanddele var aldeles urigtig. Joseph Smith vidste, at baade den evige Fader og hans herliggjorte Søn, Jesus Kristus, vare i Form og Udseende lig et fuldkomment Menneske, og at Mennesket var bleven skabt i Kjødet efter deres Billede og i deres Lignelse. Han vidste ligeledes, at Faderen og Sønnen vare to individuelle Personligheder — en Kjendsgjerning, som Kristus ofte havde fremsat, medens Han levede paa Jorden, men som var bleven fordunklet gjennem menneskelige Spidsfindigheder og Spekulationer.

Noget over tre Aar efter denne herlige Aabenbaring, ved hvilken Faderen og Sønnen viste sig for Joseph Smith, modtog denne Besøg af et andet himmelsk Væsen, som aabenbarede for ham Stedet, hvor de gamle Optegnelser laa skjulte, der siden ere blevne oversatte ved Guds Gave og Kraft og givet til Verden som Mormons Bog. Denne Bog indeholder en Beretning om en Del af Israels Hus, der var ført til det vestlige Fastland Aarhundreder før Kristi Tid. Den er det vestlige Fastlands hellige Skrift, ligesom Bibelen er en Beretning om Guds Handlemaade med sit Folk paa den østlige Halvkugle. Mormons Bog indeholder Kristi Evangelium i dets Fylde, saaledes som det blev givet til de gamle Indbyggere i dette Land; dens Fremkomst gjennem en Engel, sendt fra Guds Nærhed, opfyldte en Del af det profetiske Syn, optegnet af Johannes. Det hellige Præstedømme, tabt for Menneskene gjennem det store Frafald, kunde kun blive meddelt Menneskene og have Gyldighed, naar det blev gjengivet fra Himlen.

Vi paastaa, at det mindre eller aaronske Præstedømme, indbefattende det levitiske, blev beseglet paa Joseph Smiths og hans Medarbejder Oliver Cowderys Hoveder under Johannes den Døbers personlige Ordination ved Haandspaalæggelse. Denne viste sig for de to Mænd som et opstandent Væsen og overgav dem den Myndighed og Autoritet, hvormed han havde udført sin Gjerning i Verden. Dette Præstedømme — det aaronske — indbefatter, som Johannes den Døber erklærede,

Nøglerne til Omvendelsens Evangelium og Daab ved Begravelse til Syndernes Forladelse.

Vi paastaa endvidere, at det højere eller melchizedekske Præstedømme blev meddelt Joseph Smith og Oliver Cowdery ved Haandspaalæggelse af dem, som i den gamle apostoliske Periode holdt det hellige Apostelskabs Nøgler, nemlig Peter, Jakob og Johannes.

Under den saaledes gjengivne Myndighed er Jesu Kristi Kirke igjen oprettet paa Jorden. For at adskille den fra Kirken, som var oprettet paa Jorden i Apostlernes Dage, og ved direkte Aabenbaring, har den faaet Navnet: Jesu Kristi Kirke af Sidste-Dages Hellige.

Som en Organisation paa Jorden, som et Samfund begyndte den sin Tilværelse den 6. April 1830, paa hvilken Dag Kirken blev lovmæssigt organiseret i Fayette, Seneca County, New-York, i Henhold til Statens Love. Kun 6 Personer vare tilstede ved denne formelle Organisation, det mindste Antal, som ifølge Loven kunde forme en Organisation af denne Beskaffenhed.

Hvad nu end de forskjellige Meninger monne være, eller hvad man som et Hele tror og tænker om Ægtheden og Sandfærdigheden af de Paastande, som den gjenoprettede Kirke fremkommer med med Hensyn til Præstedømmets Gjengivelse, saa kan Ingen med Rimelighed fremsætte den Beskyldning, at Kirkens Paastande ere uforenelige eller i Modstrid med den hellige Skrift. Det er selvindlysende, at intet Menneske kan give eller overføre en Myndighed, som han ikke selv besidder. Det aaronske Præstedømmes Myndighed blev gjengivet til Jorden af den Person, som holdt disse Nøgler i den forrige Uddeling — Johannes den Døber. Det hellige Apostelskab, omfattende alle de Kræfter og Velsignelser, der tilhøre det melchizedekske Præstedømme, blev gjengivet af dem, der udgjorde Præsidentskabet over dette Præstedømme før Frafaldet, nemlig: Peter, Jakob og Johannes.

Vi paastaa endvidere, at i Aaret 1836 i Kirtland Tempel, Ohio, viste andre gamle Profeter sig for Joseph Smith og Oliver Cowdery. Hver især af dem overdrog til de to jordiske Profeter, Seere og Aabenbarere den specielle evangeliske „Nøglemagt", som de vare i Besiddelse af, og som de havde benyttet i den Uddeling, hvori de virkede. Saaledes kom Moses og overdrog dem Nøglerne til Israels Indsamling efter deres lange Adspredelse. Elias kom og gav dem den Myndigheds-Fuldmagt, der var bleven udøvet i Abrahams Dage. Derefter kom den anden Elias, en bogstavelig Opfyldelse af Malakias store Profeti. Han overdrog dem Myndigheden og Nøglerne til det store Arbejde for de Døde, hvorved Fædrenes Hjerter skulde vendes til Børnene og disses Hjerter til deres Fædre, hvilket Arbejde ifølge Profeten Malakias var en nødvendig Forberedelse førend Herrens store og forfærdelige Dags Komme, da Jorden ellers vilde blive slaaet med Ban.

9. Jesu Kristi Kirke af Sidste-Dages Hellige udgiver sig for at være alt det, Navnet udtrykker eller antyder, og betragter det som sin specielle Mission i Verden i Dag at handle under det hellige Præstedømmes Autoritet ved at forkynde Evangeliet og forrette dets Ordinancer blandt

alle Nationer og at gjøre dette som en Forberedelse til den Herre Jesu Kristi andet Komme, som snart vil finde Sted, og ved hvilket Han vil indtage sin retmæssige Plads som Kongernes Konge og Herrernes Herre.

Foruden dette Missionsarbejde blandt de Levende er Kirken, i Overensstemmelse med den fra Elias modtagne Beskikkelse, vedblivende beskjæftiget med Arbejdet for de Døde, udførende de frelsende Ordinancer blandt de Levende for deres afdøde Forfædre. Det er hovedsageligt i denne Hensigt, at Kirken opfører Templer og forsyner dem med de nødvendige Embedsmænd til Udførelsen af dette Arbejde for de Døde.

I Udførelsen af det Arbejde, som er Kirken paalagt, er den tolerant overfor alle andre Sekter, Samfund og Kirker og gjør ikke Fordring paa nogensomhelst Ret eller Privilegium, som den vilde nægte andre Organisationer eller Individer. Den paastaar, at den er den oprindelige Kirke, oprettet paany. Dens Budskab til Verden er Fredens og den gode Forstaaelses — en Indbydelse til at komme og deltage i de Velsignelser, der ere forbundne med den nye og evige Pagt mellem Gud og hans Børn paa Jorden. Dens advarende Røst lyder i alle Lande og under alle Breddegrader: „Omvender Eder! thi Himmeriges Rige er kommen nær!"

Dette er i korte Træk „Mormonismens" filosofiske Grundlag.

Dødsfald.

Søster Elise Marie Strøm, et trofast og elsket Medlem af Kirken, født i Bergen, den 6. Decbr. 1875, afgik ved Døden der den 30. Oktbr, efter sin Nedkomst med en lille Pige, som ogsaa døde og fulgte sin Moder i Graven. Hendes Mand, Ældste Arnholdt Strøm, og 3 Børn efterleve hende. Begravelsen foregik under stor Højtidelighed fra vort Forsamlingshus i Bergen.

— Søster Solveig Øien, Datter af Broder og Søster Øien, født den 25. Oktober 1900 i Trondhjem, døde der den 25. Oktober 1915 af Tuberkulose efter 6 Maaneders Sygeleje. Begravelsen foregik fra Hjemmet under stor Deltagelse fra Søskende og Fremmede. Konferencepræsident Alma M. Andreasen og Missionspræsident Hans J. Christiansen talte mange trøstende Ord ved hendes Baare og fremhævede, at den afdøde unge Søster bestandig havde elsket Evangeliet højt. Hun var døbt den 25. April 1912.

— Ældste Thomas Lund døde Onsdag den 13. Oktober i sit Hjem i Ephraim i en Alder af 83 Aar. Han blev født den 15. Januar 1833 i Løgstør, Danmark, og blev døbt den 29. Maj 1857. Han udførte en 4 Aars Mission, før han i 1862 emigrerede til Utah, og nedsatte sig i Ephraim efter i nogen Tid at have opholdt sig i Salt Lake City, hvor han giftede sig med Martha Christensen. I 1882—84 udførte

han en Mission til sit Fædreland. Han var en højt agtet og afholdt Mand. Han efterlader sig Hustru og 6 Børn.

— Petronille Nielsen, Br. Laurits Nielsens Hustru, afgik ved Døden i Logan den 10. Novbr. 1915 af Alderdomssvaghed. Begravelsen foregik fra 6. Wards Forsamlingshus Søndag den 14. ds. under stor Deltagelse af Slægtninge og Venner. Hun annammede Evangeliet for over 25 Aar siden i Kristiania og opofrede sig stedse for Evangeliets og Kirkens Sag.

— Ældste James Thompsen, en mangeaarig Indvaaner af Brigham City, døde i Gridley, California, Lørdag den 6. Novbr., og hans Lig blev sendt til Brigham City, hvor Jordfæstelsen fandt Sted.
Afdøde blev født i Hjørring Amt, Danmark, den 20. Februar 1844 og forenede sig med Kirken, da han var 18 Aar gl. Han rejste kort efter til Utah. Han udførte to Missioner til sit Fødeland.

— Ældste Peter Iversen døde den 11. Novbr. i sit Hjem i Bear River City og blev begravet den 13. November under stor Deltagelse. Talerne ved Baaren fremhævede den Afdødes Trofasthed og ædle Livsførelse.
Afdøde blev født den 21. Januar 1840 i Vejle Amt, Danmark, annammede Evangeliet i 1861 og kom til Utah i 1862. I 1867 giftede han sig og nedsatte sig i Bear River City, der har været hans Hjem siden. I 1871 døde hans Hustru Christine og efterlod 3 Børn. Senere giftede han Karen Rasmussen, der overlever ham tilligemed 6 Børn. Han har udført Ordinancer i Logan Tempel for over 1300 Personer. Han var højlig æret og agtet af Alle, som kjendte ham.

— Ældste Christopher O. Folkmann døde den 14. November i Far West i en Alder af 89 Aar. Han blev født paa Bornholm, Danmark, og kom til Utah i 1858 og har det meste af Tiden haft sit Hjem i Plain City. Han har udført 3 Missioner til Skandinavien. Han efterlader sig 9 Børn og 32 Børnebørn. Begravelsen fandt Sted Onsdag den 17. November fra Plain City Forsamlingshus under meget stor Deltagelse.

Indhold:

Udgivet og forlagt af H. J. Christiansen, Korsgade 11, Kjøbenhavn N.

Trykt hos F. E. Bording (V. Petersen.)